

Riihimäen Sanomat 25. toukokuuta 1989

”Kolmas kirje Gorbatshoville taisi tepsyä”

Ensimmäiset suomalaiset Kaipolassa

*Maanantai 15. toukokuuta oli ryttyläläiselle **Reino Pulliselle** ilon, mutta pienen surunkin päivä. Silloin Viipuriin saapuneelle suomalaisryhmälle yllättäen kerrottiin, että he pääsevät käymään entisellä kotiseudullaan Kaipolassa. Ryhmä lähti matkaan, mutta määränpäässä odotti hienoinen pettymys. Yksikään Kaipolan talo ei ollut enää pystyssä.*

Reino Pullisen ja kolmenkymmenen muun suomalaisen ryhmä oli ensimmäinen, jolle myönnettiin Kaipolaan virallinen vierailulupa. Pullinen kertoo, että entiset kaipolalaiset kirjoittivat presidentti Gorbatshoville kolme kertaa vierailulupaa anoen, ja aina vastaus oli sama.

- Siellä ei ole mitään nähtävää.

Tämänkertaisella Viipurin matkalla lupa sitten yllättäen saatiin.

Kaipolan kylä sijaitsee vain 19 kilometrin päässä rajasta. Viipuriin on 21 kilometrin matka. Suomalaisryhmän matkan perillepääsy ei kuitenkaan sujunut aivan vaivatta.

- Kytökaipolaan tehtiin ennen sotia Suomen suurin kallionleikkaus. Odotimme sen ilmestyvän näkyviin, jotta tuntisimme maiseman. Mutta se olikin madallettu! Mihän lienevät kivet vieneet, pohti Pullinen.

Vasta Kavantsaaren aseman tietämissä matkalaiset tunnistivat olinpaikkansa. Esimerkiksi Ihantalan kirkonkylän kohdalla oli kirkonmäeltä ajettu hiekkaa niin paljon, että paikka oli pienen-
tynyt puoleen entisestään.

Miinavaarasta varoitettiin

Kaipolan kylässä käytiin aikoinaan kiivaita taisteluita. Väki evakuoitiin, mutta rakennukset jäivät pystyyn. Reino Pullinenkin näki kotitalonsa kahdesti sodassa ollessaan. Silloin valtaosa rakennuksista oli vielä ehjinä. Nyt kaikki talot oli purettu, alueella liikkui vain karjaa.

- Se autius masensi. Minusta olisi tuntunut paremmalta, jos alueella olisi nytkin joku asunut. Kenenkään entinen kotitalo ei enää ollut pystyssä. Meidän talosta olivat säilyneet rappuset ja navetan kiviosat.

- Ainut ihminen, jonka siellä tapasimme, oli luultavasti paimen. Minä sanoin drastuit, mutta hän lähti vaan äkkiä lipettiin.

Kaipolassa kulkeminen ei vielääkään ole aivan vaaratonta, vaikka sodasta on jo kulut vuosikymmeniä.

- Miinavaarasta olevia tauluja oli pystytetty muutamia. Pellot oli ilmeisesti haravoitu, koska lehmät saivat niillä laiduntaa, arvelee Pullinen.

Kolme ja puoli tuntia kestäneen vierailun valopilkkuna Pullinen piti seudun järviä.

- Siellä ne lipplattivat aivan kuin ennen.

Ensimmäinen yritys tehtiin jo 1960

Aivan ensimmäistä kertaa Pullinen ei nyt Kaipolaan yrittänyt.

- Vuonna 1960 läksin Leningradiin henkilöautolla. Silloin koetin mennä myös Kaipolaan, mutta konepistoolimiehet olivat vastassa. Nyt heitä ei näkynyt.

Kaipolassa asuneet ovat pitäneet sotien jälkeen tiiviisti yhteyttä.

- Se sujuu niin luontevasti, kun suurin osa meistä on ikätovereita. Kansakoulua käytiin samaan aikaan.

67-vuotias Reino Pullinen sai vasta Viipurissa tietää, että matka Kaipolaan onnistuu.

Tämänkertaiselle matkalle entisiä kaipolalaisia lähti Riihimäen seudulta, Hyvinkäältä, Järvenpäästä, Vihdistä, Helsingistä, Tampereelta ja Porista.

Pullinen kertoi, että hänen matkansa oli vähällä kariutua vaimon vastustukseen.

- Vaimo huolehti, koska olen hiljattain ollut ohitusleikkauksessa. Mutta minä ajattelin, että kuolenpahan sitten kotitahuvilla. Hyvin kaikki kuitenkin meni.

Nyt on Kaipola nähty. Se riittää Pulliselle ainakin muutamaksi vuodeksi.

- En mie ensi vuonna ainakaan lähtisi. Mutta saatanhan mie joskus viedä vaimon ja lapsetkin kotiseudulle.

Kuvat Reino Pullinen